

for opslag i tilfælde, hvor arbejdstilsynet finder det upåkrævet.

Den i *stk. 2* foreslåede bestemmelse svarer til § 37, stk. 2, i fabrikloven af 1913. Bestemmelsen er formuleret mere almindeligt for at åbne mulighed for anvendelsen af de omhandlede særlige advarsels-opslag, der efter tilsynets erfaring ikke kan frakendes betydning, i noget større omfang end hidtil.

Til § 60.

Når man ikke anser det for muligt at gennemføre et regelmæssigt tilsyn med samtlige af loven omfattede virksomheder, jfr. § 52, vil det i særlig grad være nødvendigt, at andre myndigheder yder arbejdstilsynet bistand for at få loven overholdt. Det foreslås her, at der i to henseender pålægges offentlige myndigheder forpligtelser, nemlig en pligt til, når de kommer til kundskab om forhold, der strider mod loven, at anmelde dette til arbejdstilsynet, og til at yde tilsynet bistand under udøvelsen af dets virksomhed. Skolekommissionerne vil særlig kunne yde bistand til at få overholdt bestemmelserne om mindstealder for børns anvendelse til erhvervsmæssigt arbejde og om børns og unge menneskers arbejde (bestemmelserne om den daglige arbejdstid, ugentligt fridøgn, hvilepauser o. s. v.). De offentlige forsorgsmyndigheder har under deres arbejde betingelser for at komme under vejr med forhold, der er i strid med arbejderbeskyttelsesloven. Det samme gælder direktoratet for ulykkesforsikringen, de forskellige invalidemyndigheder og sygekassemyndigheder og endvidere embedslægerne, bygningskommissionerne, elektricitetskommissionen, tilsynet med den tekniske undervisning og endelig politiet.

Af praktiserende læger, sygehuse, hospitaler o. lign. vil der kunne ydes en betydelig indsats i kampen mod erhvervssygdommene. De nærmere regler herfor kan ikke fastlægges i loven, men må fastsættes administrativt, således må det bl. a. bestemmes, om hvilke erhvervssygdomme der skal foretages anmeldelse. Anmeldelsespligten bør begrænses til de typiske erhvervssygdomme eller til dem, der efter ulykkesforsikringslovgivningen berettiger til erstatning, men pligten må kunne udvides, efterhånden som kendskabet til sygdommene og muligheden for med sikkerhed at diagnosticere dem forøges.

Til § 61.

De mellem arbejdsgiver- og arbejderorganisationerne her i landet afsluttede

kollektive overenskomster giver i vidt omfang arbejderne ret til at vælge tillidsmænd til at repræsentere sig i forholdet til virksomhedens indehaver eller dennes repræsentanter på arbejdspladsen. Det er naturligt, at disse tillidsmænd i praksis også fungerer som arbejdernes repræsentanter i forholdet til tilsynet, således at de giver udtryk for arbejdernes standpunkt til de arbejderbeskyttelsesproblemer, som fra tid til anden dukker op på en virksomhed, medens tilsynet på sin side, når det finder det påkrævet eller formålstjenligt at henvende sig til en virksomheds arbejderstab om et eller andet forhold som f. eks. renlighedstilstanden i spisestuer, vaskerum og garderobesrum eller nødvendigheden af at gøre brug af de ved en arbejdsproces anordnede personlige beskyttelsesmidler, lader denne henvendelse gå gennem tillidsmændene, hvorved det ofte vil være lettere at skaffe en foranstaltning gennemført af arbejderne, end hvis tilsynet direkte henvender sig til disse.

Det foreslås at lovfæste den ordning, der har udviklet sig i praksis, således at arbejderne i virksomheder, i hvilke der beskæftiges mindst 10 arbejdere, skal vælge en eller flere *sikkerhedsrepræsentanter* til at repræsentere sig i spørgsmål om arbejdernes sikkerhed og sundhed. Hvis der i en virksomhed er valgt *tillidsmænd*, skal sikkerhedsrepræsentanterne vælges blandt disse. Grænsen er sat ved 10, idet det i mindre virksomheder vil være lettere at træde i forbindelse med den enkelte arbejder. Spørgsmålet om antallet af sikkerhedsrepræsentanter afgøres af tilsynet.

Det kan ikke udelukkes, at det i visse tilfælde vil være unødvendigt at have sikkerhedsrepræsentanter, og der er derfor i *stk. 2* åbnet adgang for socialministeren til at gøre undtagelse fra bestemmelsen i *stk. 1*.

I *stk. 3—4* er angivet, hvilke opgaver der påhviler en sikkerhedsrepræsentant.

Sikkerhedsrepræsentantens beføjelser overfor arbejdsgiveren må naturligt bestå i en adgang til 1) at kunne rette henvendelse til arbejdsgiveren om ethvert forhold i virksomheden, der berører de der beskæftigede arbejderes sikkerhed og sundhed, 2) at få besked om, hvad der fra virksomhedens side er foretaget som følge af hans henvendelse, og endelig 3) at blive taget med på råd af arbejdsgiveren eller dennes repræsentant i alle spørgsmål, der angår arbejderens sikkerhed og sundhed.

I *stk. 5* omhandles sikkerhedsrepræsentanternes forhold til tilsynet, idet det